Pregaria.cat

Entrada

La mirada

Per pregaria.cat el dg., 21/09/2014 - 09:00

Que rica i que complexa és la mirada! La mirada pot allunyar-nos o pot obrir-nos. Les paraules ja no són necessàries quan rebem o donem certes mirades. Ben aviat descobrim en les mirades si hi ha indiferència, preferència o buit. La mirada ens porta a la infància, ens pot emocionar o tot el contrari. D'una forma ben diferent mirem un amic o una persona que ens pregunta pel carrer. En un sol dia no podríem comptar el nombre de mirades que rebem o que donem. Et mires al mirall, et mires en aquell àlbum de fotos antigues en blanc i negre, i també molts cops encara que no miris resulta que imaginativament no pares de mirar. Hi ha una mirada exterior i una mirada interior.

La mirada interior pot ser tan objectiva, i fins i tot més, que la mirada exterior. Quan amb els ulls tancats veus aquella cara coneguda i recordes la relació, pots arribar a una major objectivitat sobre els seus sentiments i desitjos que quan la miraves amb els ulls ben oberts. La mirada interior no és sols un record, és una presència sense imatge externa en la qual el cervell et connecta amb un episodi viscut, i normalment vol escoltar també el clima afectiu del cor i dels sentiments.

La contemplació espiritual pot sorgir de la mirada vers l'exterior, i també de la mirada interior. Quan ens quedem contemplant el mar, fàcilment la bellesa, la grandiositat, el moviment, ens motiven en una mena de connexió externa-interna per viure un goig especial i molts cops per adreçar-nos a Aquell que és font de realitat, i que sabem que ens estima. Tota la creació, tot l'univers, és un acte d'amor. Molts troben en la reflexió racional l'argument per fer el salt al buit de la fe, quan contemplen l'univers. Altres entenen que sense amor tanta bellesa i tanta precisió evolutiva no hauria estat possible.

La mirada interior és també una de les principals fonts de la contemplació mística. No el veus a Ell, però entens que et mira. Els seus ulls no són com els nostres, no en té, però tot Ell és també presència, relació, amor i abraçada. Més enllà de les imatges hi ha la realitat seva, que ens va assumint en el seu àmbit, reafirmant, que no dissolent, la nostra persona. El Pare reafirma el que som; no pot fer-nos desaparèixer ni que sigui en Ell.

La mirada interior contemplativa molts cops arriba al cim quan contempla el relat de Jesús, en el seu conjunt o en una part o paraula. Aleshores és quan el relat es fa en nosaltres realitat, és quan la història es fa presència, és quan Ell ens mira amb la seva mirada humana renovada i glorificada i ens podem retrobar amorosament en el seu Cor.

Jesús Renau sj.